

[Aksel Larsen.]

— nå ja, det er måske dette sidste, der er skyld i, at man dog viger tilbage for at genindføre den.

Men hvad det lovforslag angår, som nu gennem anden behandling skal videre til tredje behandling og derfra åbenbart til vedtagelse, så lad mig sige, at vi er ikke tilhængere af det, og vi er det ikke af nøjagtig samme grund som den, der er doceret her i dette ting med så stor styrke af den nuværende statsminister, dengang han var det radikale venstres skattelovsordfører og i alle sådanne spørgsmål var fuldkommen på linje med socialistisk folkeparti. Det var sådan, at han og jeg supplerede hinanden på det mest fortræffelige i debatterne om sådanne lovforslag. Det var den nuværende statsminister, det radikale venstres tidligere skattelovsordfører, hr. Hilmar Bauinngaard, der gang på gang i dette folketing sagde: disse opsparingspræmieringsordninger tjener ikke til at fremme opsparingen, men til at give visse skatteydere skattelettelse på andres bekostning. Og han sagde i samme forbindelse: vi må have dem afskaffet, for vi må have en orden, som harmonerer med det helt rigtige synspunkt: betal ikke din nabos skat.

Men jeg forstår altså, at det radikale venstre, efter at dets tidligere skattepolitiske ordfører er blevet statsminister, har skiftet mening, nu skal vi have opsparingspræmieringsordninger, som gør det muligt for nogle at få skattelettelse på andres bekostning — men vi har i hvert fald ikke skiftet mening på det punkt.

Jeg kan tilslutte mig det, der er sagt af hr. Egon Jensen om de øvrige opsparingsordninger, og jeg vil sige: i stedet for at genindføre en opsparingspræmiering, der var forladt, eller noget, der skal minde om den, burde man tage fat på at afvikle andre, som eksisterer nu, og i særdeleshed indeksopsparingen. Det er mig ufatteligt, at finansministeren, der er bekendt med den oversigt, han har givet os, ikke med det samme siger: ja men dette her er jo rivende galt, det er så fantastiske vekslere, vi efterhånden udsteder på vore efterkommere, så vi må ud af den orden, inden det er for sent. Men det har der i hvert fald ikke hidtil været vilje til fra regeringspartiernes side. Jeg henstiller det imidlertid til overvejelse; jeg

tror, man må indstille sig på, at vi skal have indeksopsparingen afskaffet.

Så er der det foreliggende lovforslag, som jeg må sige et par ord om i anledning af, at det anbefales så varmt af regeringspartiernes ordførere. Der kræves jo ikke reel nyopsparing; man kan flytte penge fra en konto til en anden, eller man kan låne pengene, og det kan man oven i købet tjene på, og dertil siger hr. Niels Helveg Petersen: ja men det er jo i og for sig helt i sin orden, det gør jo ingenting. Det synes jeg i høj grad det gør, når formålet skulle være at skaffe mere kapital gennem privat opsparing; det gøres altså ikke, hvis man på den måde kan udnytte ordningen og låve numre med den. Udvalget og til dels fra finansministerens side har man opfattet denne modstand mod eventuelle lånemuligheder — hvorved man kunne foregive, at man sparede op, uden i virkeligheden at spare op — derhen, at det, man skulle til livs, var bankernes annoncering med sådanne lånemuligheder — sådan annoncering har vi set tidligere — og man overvejede, hvordan man kunne stoppe sådan annoncering, og kom til det resultat, at det kunne vel gøres ved hjælp af Nationalbanken. Det kan det måske også, men det er slet ikke det, der er det væsentlige, for hvad er det væsentlige? Det er, om der overhovedet er mulighed for at gå hen og låne penge i en bank og så sætte dem ind på en opsparingskonto, og det erkender man altså der er, og det synes jeg egentlig er argument nok imod ordningen.

Så er der spørgsmålet om kontrollen, og dér fik jeg nu at høre, at skattebilletten er dårlig til at kontrollere med, og jeg tænkte: hvor kan det være? Jo, fordi man kan låne andres skattebillet. Det kunne jo blive ganske interessant, om folk gjorde det; så blev det jo et problem, hvem der ejede de penge, der stod på kontoen. Det måtte vel være ham, der havde lagt skattebillet til, så jeg tvivler på, at ret mange ville gøre det. Men jeg tror i hvert fald, at en skattebillet, der skulle afstemmes i banken eller pengeinstituttet, når man oprettede kontoen, var et mere effektivt kontrolinstrument end tro og love-erklæringer, som derefter skal kontrolleres stikprøvevis. Der er i hvert fald ingenting i vejen for, at folk kan oprette sådanne opsparingskonti i deres eget og deres ægtefælles navn og eventuelt under